

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie wniosku obrońcy skazanych **M.B. i R.P.**

o wyłączenie SSN A.D. od udziału w sprawie o rozpoznanie wniosku

o wyłączenie SSN S.S. od udziału w sprawie prowadzonej

w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt III KK 644/24 – kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 28 lutego 2024r. w sprawie o sygn. akt II AKa 85/23 po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 25 marca 2025r.

na podstawie art. 41§1 k.p.k. i art. 42§1 k.p.k.

postanowił:

wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego A.D. od udziału w sprawie o rozpoznanie wniosku o wyłączenie SSN S.S. od udziału w sprawie prowadzonej w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt III KK 644/24 (KRI 748).

UZASADNIENIE

W dniu 10 stycznia 2025r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanych M.B. i R.P. o wyłączenie sędziego S.S. od orzekania w sprawie, której przedmiotem jest rozpoznanie kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 28 lutego 2024 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 85/23.

Uzasadniając wniosek obrońca odwołała się przede wszystkim do okoliczności związanych z powołaniem wskazanego Sędziego w następstwie rekomendacji udzielonej przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie, który został ukształtowany ustawą z dnia 8 grudnia 2017r. (Dz. U. z 2018r., poz. 3), w sytuacji, gdy analogiczny zarzut jest stawiany sędziemu rozpoznającemu sprawę w instancji odwoławczej.

Do rozpoznania tego wniosku wylosowano najpierw SSN P.K. - którego wyłączono od udziału w sprawie postanowieniem z dnia 20 marca 2025r. (KRI 813), a następnie SSN A.D.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Złożony przez obrońcę wniosek o wyłączenie od udziału w rozpoznaniu wniosku sędziego A.D. jest zasadny w stopniu oczywistym.

W kasacji podniesiono zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439§1 pkt 2 k.p.k., poprzez wydanie orzeczenia przez Sąd Apelacyjny, w którego składzie orzekającym zasiadały osoby powołane na stanowisko sędziów na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r., poz. 3).

W sytuacji, gdy A.D. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek tak samo ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, jest oczywiste, że biorąc udział w rozpoznaniu wniosków incydentalnych złożonych w sprawie, wypowiadałaby się na temat własnego statusu jako sędziego Sądu Najwyższego. Z tej przyczyny, jeszcze przed wydaniem orzeczenia, strony postępowania mogłyby pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że zarzuty podnoszące zaistnienie uchybienia określonego w art. 439§1 pkt 2 k.p.k. nie zostaną rozpoznane bezstronnie.

Nawiązać należy tu do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, której teza 6, na gruncie analogicznej sytuacji, daje wyraz zasadzie *nemo iudex in causa sua*.

Co zaś istotniejsze, należy również mieć w polu widzenia i to, że zgodnie z pkt 1 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt BSA 1-4110-1/20 „*nienależyta obsada sądu w rozumieniu ad. 439§1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3)*”.

Uchwała ta w swej treści stanowi zasadę wiążącą wszystkie składy Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt I KZ 29/21, OSNK2021,z. 10, poz. 41).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]